

‘Ik schrijf elk jaar mijn

Hij is de lieveling van heel wat collega-schrijvers dankzij die ingenuïze, ietwat experimentele romans en verhalen van hem. Je vindt

zijn werk steevast op de shortlists van literaire prijzen. Jon McGregor, winnaar van de prestigieuze Impac Dublin Literature Prize, is een virtuoos, een vernieuwer. Bovendien zitten in zijn romans een hartslag en een diepgaande interesse voor mensen. Dat merkte je al aan *If nobody speaks of remarkable things*, zijn debuutroman. Net als in *Reservoir 13* werpt de schrijver zijn licht op een groep mensen die zijdelings betrokken zijn bij een ingrijpende gebeurtenis. In *Reservoir 13* verdwijnt een tienermeisje dat met haar ouders op vakantie is. De dorpelingen helpen mee met de zoektocht.

‘Tien jaar geleden schreef ik al een kort verhaal over de zoektocht naar een verdwenen meisje,’ vertelt McGregor. ‘Het liet me niet los en daarom heb ik er een roman over geschreven.’

We zitten in een koffiebar in Nottingham, de plek waar McGregor woont en werkt. Hij is niet lyrisch over de stad; de locatie is vooral handig omdat daar de universiteit is waar hij creatief schrijven doceert.

‘Het ging me niet om het misdaadelement. De vraag die me interesseerde, was hoe het voelt om deel uit te maken van zo’n zoekactie. Ik kan me voorstellen dat je in het begin van de dag gefocust bent en stil. Na enkele uren zijn je voeten nat, je verveelt je. Je vraagt je af wanneer je naar huis kan om de hond uit te laten.’

Reservoir 13 speelt zich af in het Peak District. Het landschap is belangrijk,

Met *Reservoir 13*, zijn roman over de impact van de verdwijning van een tiener op een dorp, won Jon McGregor de Costa Novel Award 2017. ‘Ik hou van structuur, van dingen die steeds terugkeren.’ **KATHY MATHYS**

maar toch kwam McGregor toevallig uit bij deze omgeving. ‘Ik ging geregeld wandelen en fietsen in het Peak District, maar ik had geen idee hoe het was om daar dag in dag uit te leven. In het begin vond ik het spannend. Al mijn eerdere boeken speelden zich af in stedelijke omgevingen. Zou het me lukken om iets te schrijven over landelijk Engeland?’

Twitter

McGregor laat zien wat er in de dertien jaar na de verdwijning gebeurt met de dorpelingen. Er wordt nog wel over het meisje gepraat, maar de manier waarop verandert. Bovendien gaat het gewone leven door. De boeren doen hun werk, de buurtwinkel loopt minder goed, het jaarlijkse schooltoneel wordt opgevoerd. Een vrouw poetst zich te pletter om niet te moeten denken aan haar leven, een tiener herinnert zich het verdwenen meisje, een ongetrouwde boerenzoon legt het aan met elke vrouw van

moest doen voor een roman die vol staat met details over het landelijke leven.

‘Aanvankelijk was ik van plan om veel tijd te spenderen in het Peak District, maar uiteindelijk is het anders uitgepakt. Ik heb vooral gelezen over landbouw, veeteelt, dat soort dingen. Ik volgde boeren en jachtopzieners op Twitter en YouTube. Vooral Twitter was erg handig, want daar krijg je een overzicht van dag tot dag.’

Puzzel

McGregor probeerde andere dingen uit voor hij koos voor de definitieve structuur van dit boek. ‘In het korte verhaal was het verdwenen meisje vijf jaar oud. De doorbraak kwam toen ik besloot om haar ouder te maken. Met een vijfjarige is er minder ruimte voor speculatie. Een dertienjarige heeft al een eigen wil. Het getal dertien werd steeds belangrijker: het boek speelt over dertien jaar, ik heb zelfs dertien vogels in het boek gestopt.’

Enmaal McGregor zijn uitgangspunt te pakken had, groeide het zelfvertrouwen. *Reservoir 13* heeft het ritme van de maanden en de seizoenen. De roman gaat over het haast onzichtbare leven dat zelden onze aandacht krijgt. Een vrouw die netjes een bed opmaakt, een vrouw die brandnetels plukt: McGregor heeft oog voor ze.

‘Ik begon materiaal te verzamelen over

wie hij vermoedt dat ze interesse heeft. De gebeurtenissen zijn niet spectaculair, maar door de manier waarop McGregor vertelt, ontstaat een fascinerend, bijna bedwelmend ritme. De schrijver staat nergens lang bij stil. Hij laat zijn camera over het dorp gaan.

Elk hoofdstuk is ongeveer even lang. De schrijver heeft niet alleen belangstelling voor de mensen in het dorp, maar ook voor de dieren uit de omgeving. Een observatie over de slager kan zomaar gevolgd worden door een passage over vossen. Ik kan me voorstellen dat een stedeling als McGregor best wat research

‘Veel lezers van boeken over de natuur zijn stedelingen die sentimentele ideeën hebben over het platteland’